

КОСМИЧЕСКОТО ПИЛЕНЦЕ

От шоколадовото яйце на Великден миналата година в дома на професор Тибола изскочило знаете ли какво? Изненада! Космическо пиленце, което по всичко приличало на земните пиленца, но било с капитанска фуражка на главата и телевизионна антена на фуражката.

Професорът, госпожа Луиза и децата казали едновременно „Ооо!“ и после не намерили други думи.

Пиленцето се оглеждало недоволно.

– Колко сте изостанали на тази планета – рекло то. – Тук е още Великден, а при нас на Марс Осем е вече сряда.

– Този месец ли? – попитал професор Тибола.

– Само това оставаше! Сряда следващия месец. А колкото за годините – напред сме с двайсет и пет години.

Космическото пиленце се разхождало нагоре-надолу, за да си раздвижи крачетата, и мърморело:

– Каква неприятност! Каква отвратителна неприятност.

- Какво ви тревожи? – попитала госпожа Луиза.
- Счупихте летящото яйце и сега не мога да се върна на Марс Осем.
- Но ние купихме това яйце от сладкарницата.
- Нищо не разбирате вие. Това яйце в действителност е космически кораб, маскиран като великденско яйце, а аз, неговият капитан, съм маскиран като пиленце.
- А екипажът?
- Аз съм и екипажът. Но сега ще ме разжалват, дори може да ме направят полковник.
- Ех, полковник е повече от капитан.
- Така е при вас, защото у вас чиновете са наопаки. При нас най-високият чин е обикновен гражданин. Но да оставим това настрана. Моята мисия пропадна.
- Можем да ви кажем, че много съжаляваме, но не знаем за каква мисия става дума.
- Ах, и аз дори не зная. Трябваше да чакам на онази витрина, докато се обади тайният ни агент.
- Интересно – казал професорът, – имате и тайни агенти на Земята. А ако отидем да разкажем това в полицията?
- Идете, идете, моля ви се, да разказвате за космическото пиленце и ще видите как всички ще ви се смеят.

– И това е вярно. Тогава, тъй като сме си наши хора, кажете ни нещо повече за тия тайни агенти.

– Те са натоварени със задачата да разпознават земните жители, които ще долетят на Марс Осем след двайсет и пет години.

– Това е доста глупаво. Ние засега не знаем дори къде се намира Марс Осем.

– Вие забравяте, професоре, че там горе ние сме напред във времето с двайсет и пет години. Например знаем вече, че капитанът на земния звездолет, който ще стигне до Марс Осем, ще се казва Джино.

– Я! – казал най-големият син на професор Тибола. – Също като мене.

– Чисто съвпадение – отсъдило космопиленцето. – Ще се нарича Джино и ще бъде на трийсет и три години. Значи в този миг на Земята той е точно на осем години.

– Я гледай, гледай – казал Джино, – тъкмо моята възраст.

– Не ме прекъсвайте непрекъснато – извикал строго капитанът на космическо-

то яйце. – Както ви обясних, ние трябва да намерим този Джино и другите членове на бъдещия екипаж, да ги наблюдаваме, без те да забележат, за да ги възпитаваме както трябва.

– Какво, какво? – рекъл професорът. – Значи ние не възпитаваме добре децата си?

– Не чак толкова добре. Първо, не ги привикватے към мисълта, че трябва да пътуват между звездите, второ, не ги учите, че трябва да бъдат граждани на Вселената, трето, не ги учите, че думата „неприятел“ вън от Земята не съществува, четвърто...

– Извинявайте, капитане – прекъснала го госпожа Луиза, – как е фамилията на този ваш Джино?

– Моля ви се, ваш, не наш. Нарича се Тибола. Джино Тибола.

– Но това съм аз! – подскочил синът на професора. – Ура!

– Какво ура? – извикала госпожа Луиза. – Да не мислиш, че баща ти и аз ще разрешим...

Но космическото пиленце вече било кацнало на ръката на Джино.

– Ура! Мисията ми е изпълнена! След двацет и пет години ще мога и аз да се върна вкъщи.

– А яйцето? – попитала с въздишка сестричката на Джино.

– Веднага ще го изядем, разбира се.
Така и направили.